

Ibrahim Hadžić

GDE SMO MI

Svojevremeno mi je
Letonski pesnik
Maris Čaklajs rekao:
Mi mali narodi
Moramo sve da znamo o velikima,
A oni ne moraju ništa
O nama da znaju.

A moj školski drug Jole,
Vodič turista
I ko zna šta još,
Kazao mi je:
Jednom prilikom vidim
Na štandu u Moskvi
Trešnje.
Pisalo je: Trešnje iz Srbije.

Poskočio sam od radosti,
Možda su trešnje iz moje Deževe
I Novog Pazara,
Pa upitah prodavačicu:
Izvin'te, gde je ta Srbija?

Pojma nemam,
Prvi put danas za nju čujem,
Ležerno odgovori plavooka lepotica.

28. V 2018.

NE PRAVITE MI OD KALA NOVU JUGOSLAVIJU

U mom zavičaju

Ima izreka:

„Videćete vi, kada vam majka umre

Koliko će vam faliti,

Od kala ćete je praviti!“

I to isto kažu mužu kad mu umre žena

Koju nije znao da ceni.

Ne, nemojte mi

Graditi ponovo Jugoslaviju.

Nemojte, molim vas.

Ako bi na kantar mogla da se stavi ljubav,

Čini mi se niko me ne bi pobedio

Ili ničija ljubav prema Jugoslaviji

Ne bi bila teža i jača od moje,

Ali, molim vas

Nemojte mi praviti novu Jugoslaviju.

Vi se zanosite i govorite o nekom dostojanstvu

Bivše naše zemlje,

Ali vas se nije dotakla dovoljno

Nesreća koja je snašla tu zemlju,

Čini mi se da sam se od tada razboleo,

I ne samo ja,

Pa zato nemojte nam ponovo

Praviti nove rane,

Jer ovde ljubav ne traje duže od jednog dana,

Ponovo će podzemlje početi krvavo da je razgrađuje,

Da se bogati,

Da je raskomadava kao lešinu, kao što to čine

Sa uginulim bivolom odvratne afričke hijene.

Ne, molim vas,

Nemojte se zanositi

I nemojte mi

Ponovo praviti Jugoslaviju.

Vidim decu koja prave prve korake,

Koja kao i svi njihovi preci

Moraju da savladaju sve veštine života

Jer ništa nije nasledno osim smrti,

Vidim tu decu
Kuju ne bi trebalo da odgajamo
Da bi sutra,
Razgrađujući svoju zemlju,
Ubijala neistomišljenike
Ili bila ubijana
Od neistomišljenika.

Ne, nemojte mi praviti novu Jugoslaviju,
Živite jedni pored drugih,
Prelećite avionima nebo jedni drugih,
Ponekada zastanite i prozborite međusobno koju reč
Na svom maternjem jeziku,
Ali ne pravite mi novu Jugoslaviju.

30. V 2014.

PRIČA ŽBUN

Kad god sretnem vrapce,
Zanete u letuckanje i skakutanje,
Ja se raznežim,
Prožme me neka toplina.
Ogluveo sam, ali zvuk njihovog cvrkuta
Nimalo nije oslabio
Pa ih čujem naglupim ušima:
Stanem pored žbuna,
Ne vidim ih –
Ali čujem priča žbun.

Kada ih sretnem
Kažem im:
Gde ste mi najdrazzzi,
Gde ste mi decicccce,
Gde ste mi, kažem im tepajućí, macccici i kucccici
Moji dragi orlovi, sokolovi,
I nezaboravni.

Mrvice moje,
Osećam vas srcem
Topite se u mojim grudima.

Čujem, progovorio je žbun.
Ne vidim vrapce, a žbun usred zime priča.

Sve ptice ćute,
Osim zebe koja se ponekada tužno javi,
Vrapci se oglašavaju usred zime
I seruckaju prutiće žbuna
Kao da beli biser za novogodišnje praznike
Na končice nižu.

18. XII 2017.

* * *

Grupa Japanaca, turista, na Trgu
Jede beogradski doručak
(nešto od američke brze hrane),
A naši golubovi gotovani
Došli po svoje.

Jedan odvažni Japanac
Iz reda samuraja
Pustio je tri snažna krika
Da uplaši ptice mira, ili leteće pacove.
No, ja sam streknuo.

Golubovi kao uporni prosjaci
Skupljaju oko nogu gostiju iz dalekog sveta
Mrvice,
A ovaj već pomenuti iz reda samuraja skoči na ring
I sa nekoliko udaraca nogom u vazduh
Zbiljski naplaši golubove
Pa oni odleteše bez pozdrava
Da drugde traže svoju uličnu hranu.

7. III 2018.

* * *

Sve više živim
Sam sa sobom:
Zatičem sebe kako pričam
Sam sa sobom,
Kako nešto brojim, oduzimam
(*meri so*, kako kažu za takvoga u mom kraju,
ili drugde *nije sam*),
Hranim se onim što sam spremim,
Sladim se onim
Šta doživim,
Ali
Često sebe ulovim
U poziciji Buridanovog magarca:
Ići ću –
Ostaću!
Kazaću –
Prećutaću!
Zaključao sam –
Ostavio sam otvoreno!
Ugasio sam –
Ostavio sam upaljeno!
Bdeću –
Spavaću!
Preživieću –
Umreću!

12. VI 2017.

KOJI BROJ RATA

Vraćam se sa ženom iz šetnje
I sa jednog ogromnog bilborda
U centru grada
Čitam reklamu:
„Izaberite broj rata“.

Vidi ti ove morbidne igre, zaključujem.
Verovatno se igra neka nagradna igra
Pa treba reći meni se najviše dopao Prvi svetski rat
I otrov iperit koji je upotrebljen na bojištu
Za trovanje žive sile.

A meni Drugi svetski rat,
Reći će drugi igrač.
Zbog koncentracionih logora i Holokausta.

Ne, meni se dopada Balkanski rat,
Kada su pobijeni i proterani svi Turci sa ovih prostora,
Reći će treći takmičar.

A meni Stogodišnji rat ili Rat ruža,
Kaže moja supruga, anglistkinja,
Zadojena viktorijanskom kulturom.

Pa bleso, ne radi se o ratovima
Već o kreditnim ratama.
Izaberi u koliko rata
Hoćeš da tvoj dug bude vraćen banci.

26. IV 2017.

* * *

Dok u rano prolećno jutro
Stojim na ivici trotoara
Čekajući da se upali zeleno za pešake
Dok mi prijateljsko sunce
Sa istoka greje desni obraz,
Vidim,

O, vidim
Svoju senku koja se pružila preko ulice.

Glava mi je najdalje otišla
Pa se čini da više nema nikakve veze sa telom,
I da se nikada više neću sastati sa njom.

Ali nije u tome problem, već gledam kako da izbegnem
Nadolazeći autobus pun putnika.
Ako ništa ne učinim, iskidaće moje telo na tri dela,
Iskidati
Ali ne i ubiti.

Kao što se sunce svakog jutra iznova rađa
Tako će i moja senka
Ponovo osvojiti dobar deo ulice.
Sunce će ponovo
Učiniti moje telo celim
Iz kojeg će se senka, ne znam iz kojeg dela,
Kao pasta za zube, iscediti preko asfalta.

6. IV 2016.

* * *

Neko je, zamisli, noćas poskidao sve lišće
Sa drveća
I sada su ulice
Popločane bakrom, srebrom i zlatom.

O, da li smo to mi
U zemlji Midinoj
Ili na Balkanu
Gde se svako grabi
Za komad sirotinjskog hleba?

15. XI 2015.

KADA DOĐE

Kada to dođe,
A moraće doći,
Neka to bude u šumi,
Daleko od pogleda onih koji bi me sažaljevali.

Neka to bude pored šumskog mišića,
Pored uznemirenog jazavca,
Pored šumskog mrava.
Ni šumska kornjača nije loša za svedoka,
Ni trbuljati daždevnjak
(ili šarac kako ga u mom zavičaju zovu),
A šta tek da kažem
Za gljivu,
Pa makar bila i otrovnjača.

Živote, celog života imao sam za tebe
Molbe
I skoro nijednu nisi mi uslišio.

A ti smrti,
Budi velikodušna,
Ispuni mi ovu jedinu želju.

Kada bude,
Neka to ne bude pored ljudi
Koji ne umeju da razumeju šta je to smrt,
Koji se nisu navikli na nju.
Neka to bude u šumi
Koja zna na sve da gleda
Kao na dar neba.

12. XII 2011.